

ARTYKUŁY — ARTICLES

Rocznik Sławistyczny, t. LXII, 2013
ISSN 0080-3588Janusz Siatkowski
Warszawa**Historia Komitetu Słowianoznawstwa PAN**

Powołanemu uchwałą Prezydium PAN w dniu 4 lipca 1952 roku Komitetowi Sławistyki i Rusycystyki PAN obecną nazwę Komitetu Słowianoznawstwa PAN nadało Prezydium PAN 29 kwietnia 1957 roku. Pierwszym jego przewodniczącym w latach 1952–1965 był Tadeusz Lehr-Spławiński, zastępcą przewodniczącego Zdzisław Stieber, członkami Prezydium Antonina Obrębska-Jabłońska i Marian Jakóbiec, a sekretarzem Przemysław Zwoliński. Potem przewodniczącymi Komitetu Słowianoznawstwa byli kolejno: Julian Krzyżanowski (1965–1969), Witold Hensel (1969–1991), a honorowym przewodniczącym Zdzisław Stieber (1975–1980), Janusz Siatkowski (1991–1996), Lucjan Suchanek (1997–2002), Leszek Moszyński (2003–2006), Ewa Rzetelska-Feleszko (2006). Obecnie funkcję przewodniczącej pełni Małgorzata Korytkowska (od 2007 r.), a Janusz Siatkowski jest honorowym przewodniczącym (od 2001 r.).

Od początku Komitet Słowianoznawstwa miał charakter interdyscyplinarny, obejmując zakresem swojego działania szeroko pojętą sławistykę, głównie językoznawstwo, historię literatury i dawną historię Słowian, a także archeologię, etnologię, etnografię, folklorystykę i historię sztuki. Do jego zadań należało inicjowanie, organizowanie i koordynowanie szerokich badań sławistycznych.

Komitet prowadził też bogatą, z czasem ograniczaną, działalność wydawniczą. To pod egidą Komitetu zostały wydane takie dzieła, jak opracowany przez ponad stu polskich i zagranicznych badaczy monumentalny *Słownik starożytności słowiańskich* (jedyny w skali międzynarodowej zarys dziejów i kultury dawnych Słowian), t. 1–8, 1961–1996, pod red. W. Kowalenki, G. Labudy i Z. Stiebera, od t. 4. pod red. G. Labudy i Z. Stiebera, a od t. 7. cz. 2 pod red. G. Labudy i A. Gąsiorowskiego, mający kluczowe znaczenie dla języka i kultury narodowej,

a także dla szerszych badań slawistycznych *Atlas językowy kaszubszczyzny i dialektów sąsiednich*, opracowany pod kierunkiem Z. Stiebera, od z. 7. pod kierunkiem H. Popowskiej-Taborskiej, z. 1–15, 1964–1978, *Lud słowiański*, zawierający teksty folklorystyczne zebrane przez M. Fedorowskiego (wielotomowa edycja, rozpoczęta przez PAU w 1897 roku, a ukończona w roku 1969), cenna seria *Monografie Slawistyczne*, w której w latach 1960–1986 ukazały się 53 tomy głównie prac językoznawczych dotyczących zagadnień poszczególnych języków słowiańskich, języka prasłowiańskiego, a także studia poświęcone historii literatur słowiańskich, obejmujące zagadnienia folkloru, starszych i nowszych literatur słowiańskich, dziejów polsko-słowiańskich związków literackich i kulturowych, a także edycje zabytków piśmiennictwa słowiańskiego w przekładach na język polski, wreszcie księgi polskich referatów na Kongresy Slawistyczne – *Z polskich studiów slawistycznych* (od 1958 roku na 11. kolejnych Kongresów, łącznie już ponad 20 tomów), tom informujący o badaniach slawistycznych w Polsce i współczesnych slawistach polskich *Współcześni slawiści polscy*, pod red. E. Małek i M. Korytkowskiej (2000). Działalność wydawnicza Komitetu obejmowała też czasopisma o wysokiej randze naukowej, jak „Studia z Filologii Polskiej i Słowiańskiej” (do roku 1993, w latach 1955–1993 wyszło 30 tomów), „Rocznik Slawistyczny” (wydawany od 1908 roku, do roku 2007 wspólnie z Komitetem Językoznawstwa PAN), „Pamiętnik Słowiański” i „Slavia Orientalis”.

Do zadań Komitetu Słowianoznawstwa należy ścisła współpraca z Międzynarodowym Komitetem Slawistów, Prezydium Komitetu pełni mianowicie funkcję komitetu narodowego do spraw współpracy z MKS. Dużym osiągnięciem Komitetu było zorganizowanie VII Międzynarodowego Kongresu Slawistów w Warszawie w 1973 roku i XII Międzynarodowego Kongresu Slawistów w Krakowie w 1998 roku.

Inną formą inicjowania i upowszechniania badań od początku działalności Komitetu było organizowanie dyskusji i konferencji naukowych. Stało się tradycją organizowanie konferencji wspólnie z Uniwersytetem Jagiellońskim, ostatnio także z PAU.